

A kórterem csendes volt, csak a műszerek pityegtek. A karomban a kanüllel és nyakamban a branüllel teljes mértékben fel voltam szerelve.

A koponyám már tar volt, a szemeim beesettek. Alattuk lilás párnák húzódtak. Vesztettem 30 kilót és a hálóruhám már úgy állt rajtam, mint tehénen a gatyá. Ültem a széken, az egyik kezemmel egy gurulós infúziós állványba kapaszkodtam, a másikkal egy kisebb tükörbe. Ebben tanulmányoztam elvesztett szemöldököm helyét.

Elöttem Valter feküdt. Neki játszottak a gépek. Egyszer felriadt. Egyszer visszazuhant tudattalan állapotába. Sajnáltam szegény Valtert, ahogy így kapálózva tört a felszín felé. Sajnáltam, hogy nem tudtam legalább a kezemet nyújtani, hogy megkapaszkodhasson. Viszont ígéretet tettem neki, hogy egyik este kilógunk. A cirkusz miatt. Ugyanis a város szélén egy vándor cirkusz tanyázott. Gondoltam örömet szerzek vele az öregnek. Mikor előálltam az ötlettel, ő csak hálásan mosolygott és megszorította a kezemet.

Valter imádta a cirkuszt. Annak idején vándorszínészként kezdte. Majd 10 éven át városról városra járt társulatával. Mikor a költségek felzabálták a csoportot, Valter átköltözött egy másik világba. A cirkusz világába. Kezdetben idegenkedett az egésztől, de egy idő után megkedvelte a társulatot. Meglelte itt az izgalmat és a varázslatot. Így adódott, hogy majd fél életét ebben a bohókás légkörben töltötte.

Valter most ramatyul nézett ki. Már 3 napja nem bírt felkelni, de tudtam, hogy ez nála ideiglenes. Valter kemény és szívós figura volt. Valamikor 1-2 óra, de előfordult, hogy 4 vagy 5 napra is szüksége volt, hogy összekapja magát. Vélhetőleg most is megcsinálja. Így álltam én is ezzel. Amíg nem csúszol a halál torkába, nem tudod, hogy mennyit bírsz.

A mai napra feladtam. Elkacsáztam az ágyához és megbámultam Valtert egész közlelől. Most nyugodtan aludt. Visszacsozogtam az ágyamhoz és beledőltem. Aludhattam már egy jó ideje, mire valaki felrázott. Kinyitottam a szemem és csak a plafont láttam. Oldalra fordítottam a fejem és Valter sápadt, betegesen sovány képe jelent meg előttem.

- Helló öcskös! Indulhatunk?

Tíz meglepett pislogás volt erre a válaszom, majd vigyorogva felpattantam és eliszkoltam a szekrényemhez. Magamra rángattam a nadrágom, az ingem, a kabátom, sálam, sapkám és utoljára befűztem a bakancsomat. Egy lélekkel se találkoztunk a folyóson, így könnyű volt meglépnünk.

Kint hideg volt és még az eső is rákezdett. Lerongyoltunk vagy 3 sarkot és kikötöttünk egy kocsmánál. A Sánta öszvér létszáma így megugrott 2-vel. Valter bement előttem. Én ácsorogtam volna még odakint, de ő visszalépet bentről és a karomnál fogva berángatott. Kellemetlen füst és testszag keveredett össze idebent a dohos levegővel. A Sánta öszvér pincehelyiség volt. Lent, mint a vakondok félhomályban, félvakon vedeltek a vendégek. Valter feltolta magát egy bárszékre, én meg mellé a másikra.

- Üdv Valter - köszönt a csapos. - Ugye a gyerek nem marad?

- Hagyd a kölyköt Tomi, és tölts egy scotch-ot szódával.

Tomi elégedetlenül ugyan, de eleget tett Valter kérésének. Odatolta az öreg elé a poharat megtöltötte whisky-vel és fröccsentet hozzá egy kis szódát. Ezzel meg volt, de azt még mindig nem tudta hova az anyjába tegyen engem, hisz az ő olvasatában én még gyereknek számítottam. Természetesen az is voltam. Tomi lehajolt kivett a hűtőből egy kólát és elem tolt az üveget, ezzel megoldotta a gyerekkérdést. Valter ezzel egyidejűleg pedig az első kör kérdését. Ledöntötte az italát és kérte a következőt.

- Valter?

- Nyugi kölyök. Lenyomok még egy- két pohárral és már itt sem vagyunk - válaszolta az öreg. Megborzolta a hajam és felhörpintette a második kört is.

- Hé Valter eltávozt kaptál? - szólalt meg valaki a hátunk mögül.

Valter megpördült a bárszéken és majdnem leesett róla. Úgy kaptuk el, én és a pasas. Mikor aztán stabil helyzetbe segítették, Valter a fickó szemébe nézett. Hunyorgott. Úgy látszott, hogy nem ismeri fel első pillanatban a férfit, aki még mindig a vállán tartotta a kezét.

- A picsába. Ez Herbert. De rég láttalak.

- Én is öregem.

- Jössz még nekem egy körrel. Emlékszel?

Herbert fülelt, de persze nem emlékezett.

- Amikor fogadtunk...- kezdte Valter felvillanyozva. - hogy a Ravens megtartja az eredményt a Steelers ellen.

- Igen. Dereng valami - közölte Herb bizonytalanul.

- Tudod? Mikor már csak 1 perc volt hátra a meccsből és a Pittsburgh támadott. - folytatta Valter átszellemülten. - Egy 70 yardos támadás várt a sárga feketékre, de a Ravens védelme összekapta magát és brillírozott. Végül csak 55 yardot kalapoztak össze és valahol a 30-as környékén elkapták őket.

- Aha. Beugrott. A mezőny gól pedig a kapufáról kifelé csapódott.

- Úgy bizony.

- Jó meccs volt - nyugtázta Herb.

- Az.

Herbert még ott toporgott egy darabig Valter és én köztem és úgy pislogott mindkettőnkre, mintha nem lennének teljesen normálisak. Végül odaszólt a csaposnak:

- Tomi.

A srác közeledett.

- Lökj egy kört Valternek - mondta, majd rám nézett. - Meg a kölyöknek is azt amit iszik.

- Kösz Herb.

Herbert megveregette a vállát Valternek és tovább állt.

- Remek gyerek ez a Herbert - fordult hozzám Valter.

Lehajtotta az italát és körbe - körbe tekingetett.

- Valter?

- Igen?

- Ugye nem felejteted el miért is léptünk meg?

- Dehogy kölyök. Egy perc és itt sem vagyunk.

A percekből mondanom sem kell 1 óra lett, az 1 órából 2. Szédelegtem már a helytől a köhögésektől a prüszkölésektől böfögésektől a szavak foszlányaitól és a hangok zagyvalékától. Menekülni akartam innen. Rám tört a klausztrofóbia. Egyre többen és többen érkeztek. Nyomorgattak, lökdöstek az arcomba kiabáltak és okosságokat fröcsögtek szerte szét a helyiségben. Valter is egyre többet és többet ivott. Tehetetlen voltam. Ő már elveszett. Ide-oda billegett már a széken, alig bírta tartani magát. Vártam még pár percet, de elegendő lett.

Megütöttem Valter vállát és közöltem vele, hogy kimegyek levegőzni.

Kint álltam az utcán az eső még mindig esett. Az esti forgalom dinamikus csordogált az orrom előtt.

Éppen egy hajléktalan tenyerébe szórtam a maradék apróm, mikor Valter lépett ki a kocsmá ajtaján egy üveggel a kezében.

Megállt mellettem és összehúzta a kabátját.

- Hideg van kölyök – vetette oda.

- Ja - helyesltem.

Valter kabát zsebébe süllyesztette a whiskys üveget és összedörzsölte a kezét. Lépet egyet és megbillent. Elvesztette az egyensúlyát, de én elkaptam. Ő rám támaszkodott és elbotorkáltunk a legközelebbi buszmegállóhoz. Leültünk egy padra és nem mozdultunk. Elment az első busz, majd a második és a harmadik is. A célunk egyre zsugorodott.

Valter a padról félig lecsúszva fejét a karomra hajtotta. Motyogott valamit, alig hallhatóan, ezért közelebb hajoltam hozzá.

- Meséltem már kölyök, hogy kurva jó artista voltam? - préselte ki magából a szavakat Valter.

- Nem érünk már oda öreg - feleltem.

- Nagyon jó voltam- suttopta.

Lehunyta a szemét és megpaskolta a kezem.

- Ne haragudj kölyök.

Ültem és bámultam magam elé. Néztem a lábam előtt elterülő víztócsákba belepottyant esőcseppeket. Egyre gyengébbnek éreztem magam. A gyógyszerek hatása is elpárolgott belőlem. Fizikálisan kezdtem megroppanni. A lelkem azért még vitt volna előre, de képtelen voltam felállni. Valter már nem volt velem. Egyedül maradtam. Magányosan és láthatatlanul. Akár az utcák szelleme.